

Gyldighed af Kongelovens Arvefølge. Jeg opfordrede kun den meget ærede Minister til at see de Skrivelser efter, der maade være vedlede om denne Gjenstand, for at erfare, om der ikke ogsaa i disse skulde være indflydt Noget med Hensyn til dette Hovedpunkt. — Jeg skal altsaa idag tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til det Spørgsmaal, der nu nærmest maa ansees at foreligge, hvorvidt det virkelig vil være til Gavn for Fædrelandet, at man ved denne Leilighed ophæver Arveretten efter Kongeloven. Jeg erkjender nemlig med den ærede Premierminister, hvad der ogsaa vil findes antydet i det Botum angaaende Budskabet, hvori jeg har deeltaget, at der i de foreliggende Forhandlinger og Acter ikke kan være nogen retlig Hindring for, at man tager denne Bestemmelse med, hvis den virkelig findes hensigtsmæssig og ønskelig. Man vilde vistnok derved ikke gjøre Noget, hvorved man kom i egentlig Strid med, hvad der tidligere var affuttet. Det vilde, som den ærede Minister udtrykte sig, være et Tillæg til det, der allerede var vedtaget ved Acterne, eller Noget, der var udenfor disse, men ikke stridende derimod. Men, idet jeg erkjender dette, maa jeg dog tillige bemærke, at der ogsaa kan være andre Hensyn end de strengt retlige, der ifølge disse Acter kunne være at tage, nemlig til, hvad der i alt Fald kan være passende at iagttage, deels overfor flere af de vedkommende fremmede Magter, der ifølge Acterne, navnlig Noten af September 1851, ikke kunne have forudsat en Ophævelse af Kongelovens Arveret, deels overfor Hans Høihed Prinds Christian, ved at lade ham modtage Thronen paa andre Vilkaar, end dem, han udtrykkeligt har udtalt at ville modtage den paa og forpligtet sig til for sig og sine Arvinger ved at undertegne Consens- og Forstikrings-Acten. Men, som sagt, jeg skal erkjende, at der ikke er nogen virkelig retlig Hindring for nu at tage dette Punkt med. Der er altsaa kun Spørgsmaal om Dnsfeligheden, og det er derom, at jeg skal tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger. Jeg kan dog ikke paa nogen Maade tænke paa, nu at udtømme Undersøgelsen heraf, men det er kun nogle enkelte og spredte Bemærkninger, jeg skal tillade mig at anføre,

navnlig med Hensyn til, hvad der fra andre Sider er gjort gjældende. Man har saaledes anstillet en Sammenligning mellem Fortrinene ved den agnatistiske og den agnatist-cognatistiske Arvefølge i Almindelighed; men den troer jeg ikke vil føre til meget. Jeg vil gjerne indrømme, at der ikke absolut eller under alle Omstændigheder kan gives den ene af dem noget afgjørende Fortrin for den anden (Hør!). Hvilken der kan være at foretrække, vil især beroe paa de særegne Forhold (Hør!); men her troer jeg rigtigt nok, at de særegne Forhold for det danske Monarchie ere af den Natur, at de i højeste Grad opfordre til at vedligeholde en, saalænge muligt, varig Arvefølge (Hør!), altsaa den agnatist-cognatistiske, hvorved utvivlsomt Thronfølgen vil være sikret meget længere, end ved den blot agnatistiske. Holder man sig endog blot til den nye Fyrstestamme, vi skulle modtage, have vi der ikke blot 2 Sønner, men ogsaa 2 Døttre, og foruden Sønnernes mandlige Afkom ogsaa de Cognater, som kunne nedstamme baade fra Sønnerne og Døttrene, hvorved altsaa Arvefølgen er meget længere sikret, end ved at gjøre den reent agnatistisk. Men, hvorfor er det da efter vore Forhold saa vigtigt, at foretrække den mere varige Arvefølge? Det er, som jeg troer, tilstrækkeligt udviklet i sine Hovedpunkter i Udvalgets Betænkning: fordi det mangler paa et andet tilstrækkeligt Sammenhold mellem Monarchiets forskjellige Dele (Hør!); der er for flere af Landsdelenes Vedkommende en stærk Tendens til at gaae forskjellige Veie. Derfor skal man vel vogte sig for at frembringe en Tilstand, der vilde bestaae i en fuldkommen Arveløshed for den langt overveiende Deel af Monarchiet, der nu er forenet under Kongelovens Arvefølge. Jeg troer fremdeles, at man ogsaa derved vilde i betydelig Grad svække Forbindelsen mellem Kongeriget og Hertugdømmet Slesvig, uagtet man har udtalt en vis Forundring over denne Baastand, fordi der ikke blot bestaaer en Personalunion mellem Danmark og Slesvig, men en Realunion, da Slesvig er incorporeret i den danske Krone ved Patentet af 1721. Jeg skal ikke paaberaabe mig de Indvendinger, der fra andre Sider fremsættes med Hensyn til dette Patent, men holde mig ligefrem til dets